

Дејан Алексић

АУТОРЕФЕРЕНЦИЈАЛНОСТ

Хор старица пева у мом сну:
„Светлост је себи искијала анђеле по леђима.“

Јутрос без успеха тражим тај одбачени
Стих, међу старим листинама
Од којих сам дигао руке, као и од мотива
Анђела у свом песниковану.

Моћ изгубљених ствари лежи у илузији
Да некада давно биле су наше.
Тако сам једном изгубио главу
И не бих је ни пронашао да у њој
Није издајнички звецнула реч *вечнос̄и*.

А то се чује из велике даљине. Чак из оне
У коју вас прогнају мисли о спасењу душе
Или сећање на неке вољене руке, одавно
Замонашене у позоришту сенки.

Ником ништа, рекло би се напослетку,
Као што чине деца образа још врелих
Од свађе, јер се очеви појавише
На прозорима својих собних гробница.

Свеједно, онај стих ме опседа.
Спрема неку малу пакост у потаји,
Као хроми син властелина,
Осуђен на подсмех сеоских девојчура
Што недељом дотеране одлазе у цркву
Да слушају о вечном животу.

ДОГОДИ СЕ

Догоди се да неко заспи
У столици за љуљање
Читајући кратке јапанске
Песме о снегу.

Ништа о томе не слутећи,
Сова наставља да се гласи
Са суседовог кестена.
Сати се као сужњи
Вуку кроз ноћ.

То се нечија воља извршава –
Нужност мотива и равнотеже.
Нахерила се ка апстрактном
Чулна грађа.

Ни трага од бучне славе народа
И велике историје што буди свет,
Као луда жена запаљене косе
Која трчи низ стубиште вичући:
Судњи дан, сџиіао је Судњи дан!...

МУЗЕЈ КАШИКА

Не знам постоји ли негде
Музеј кашика, али свакако бих
Посетио такву знаменитост.

Већ видим госпођицу историчарку
Пред групом времешних туриста,
Узбуђених оним што чују:
Овом је кашиком Наполеон
Посркао своју последњу супу,
А овом је Сведенборг копао
По мраку земаљских жеља.

Посетиоци жмиркају читајући
Каталожке референце.
Хладно им је од толиких славних кашика.

Нема сумње да је *Uomo Vitruviano*,
Осим оним Баховим партитурама,
У свемир морао поћи опремљен
И једном кашиком да сведочи
О узвишености наше врсте.

Ако постоји такав музеј, мора бити
Да је у неком малом заборављеном граду
Где је зимски месец једини теолог.

О, велики месече зимског неба,
Провиривао си у сиве бараке
Пуне логораша што залуд лове сан
Стежући своје кашике,
Као кваке закључаних врата
Иза којих се чује плесна музика
И неко, спреман да каже свечано слово,
Куцка кашичицом о винску чашу.

ШЕСТАР

Колико год да пружи корак
Не излази из круга

Аристократа хладних снова
О тријумфу форме над животом
Горд и го у пустом борилишту

Ако још ниси научио да волиш
На десни длан стави шестар
А на леви кувано јаје
И крени тако у свет

О јајету увек мисли добро
Јер је примило рањивост
На једном крају твог загрљаја

Али шестару ништа
Не поверавај о томе

Њему, који је лако могао бити
Изливен у кашику или зупчаник
За утробу сата на црквеном торњу

Или у одличје за прса ветерана
Што дланом давно изгубљене руке
Још осећа топлоту куваног јајета
Које му вољена предаде грлећи га
У зору пред битку

ЛУЛА

Гори јој у трбуху
Пати од хроничне
Упале смисла

Зато истеже врат
Ка уснама свог спаситеља
Који у њу укресује
Искру живота

И потом јој дим по дим
Извлачи димљиву душу

Заваљен после вечере
У столици на веранди
С мачком у крилу
И хладним звездама
Над главом